

תקות מנחם

גיליון מס'
284

י"ל עש"ק פר' אחר-קדושים

הי' תהי שנת עליון בכל –
שנת תבוא עלינו ברכה

על סיומי הרמב"ם

נדפס מהספר "תקות מנחם" (ח"ג) שיו"ל בעז"ה על סיומי
הרמב"ם ע"פ - ב"קו" - שיחות והוראות כ"ק אד"ש מה"מ
מאת הרב יקותיאל מנחם שיחי ראפ

ע"פ ההוראה שקיבלתי מכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שלי"ו, להדפיס ולפרסם הדברים הנאמרים בעז"ה בסיומי הרמב"ם,
להראות ולהוכיח הנראה לענ"ד בדרך אפשר, הקשר שבין שיעורי הרמב"ם לפרשה והתאריך שבהם נלמדו,
הנני מוציא לאור עלון זה לכבוד שבת קודש.

ואבקש מהקוראים שיעירוני בהערותיהם, ותודה מראש!

לחיות עם הזמן!

ספר זמנים ב'

מחזור ל"א (ר"ת – "לכתחילה אריבער!") שנה כ"ח (גימטריא – "יח"י")

בעז"ה יום ועש"ק פרשת שמיני (ג) כ"ח ניסן

הי' תהי שנת עליון בכל - שנת תבוא עלינו ברכה

סיום הלכות עירובין והתחלת הלכות שביבת עשור

ישראל כ"א ראה שהוא צודק) וצריך להיות עירובין – התערבות
וב: פנים נעימות ועריבות לזולת.

תיקון הכבוד זה לזה

ב. וכך גם בימי ספירת העומר התיקון על מה שקרה אצל תלמידי
ר"ע, הוא לחזק את הכבוד וההרגשה הנעימה שבין כולם ועיי"כ
מתקנים ומבטלים את המיתה ואת האבילות והופכים ימים אלה
לששון ולשמחה ולמועדים טובים.

אחדות – מביאה המשיח והגאולה השלימה

ג. ובהשגחה פרטית נפלאה סיימו את הלכות עירובין ביום כ"ח
ניסן שהוא "יח"י" ונתנית כח להבאת המשיח שבו אמר כ"ק
אד"ש מה"מ: עשו כל אשר ביכולתכם להבאת המשיח!! ואמר
שמוסר ענין זה לנו, והרי כל הגלות באה בגלל שהיתה חסרה
האחדות כמו שאומרת הגמרא ביומא¹ שבגלל עוון שנאת חנם
חרב בית המקדש, ועד"ז כנ"ל ע"י חיזוק אהבת ישראל ואחדות
ישראל ואהבת חנם שאת זה לומדים מהלכות עירובין, מבטלים
את הגלות ומביאים את אור הגאולה ע"י מלך המשיח מ"י"ד
ממ"ש נאו!

"תקות" חוט השני²

על סיום הלכות עירובין

סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע ולתאריך.

א. עירובין – ההלכה הראשונה שלמדו בימי הסיפורה –
שמתקנים את שתלמידי רבי עקיבא לא נהגו כבוד זה לזה.

ב. עירובין – מלשון – התערבות ואחדות וסבר פנים יפות
ועריבות לזולת.

ג. תלמידי ר"ע לא העריכו דעת הזולת – והתיקון הכרה והערכה.

ד. כ"ח ניסן – הבאת המשיח ע"י אחדות ונעימות.

* * *

¹ יומא ט, ב.

² יהושע ב, ח. ועיין ברש"י שפירוש "תקות" – מלשון "קו וחבל" (שבו הורידה
המרגלים של יהושע, ובו תלו משפחת רחב תקוותם), והרי זו מטרת חיבורנו "תקות
מנחם" – להראות בעז"ה את הקו וחוט השני המקשר ומשוה התוכן הנלמד בשיעורי
הרמב"ם עם תוכן הפרשה והתאריך בשנה, (ועיין מה שכתבנו בזה בהקדמה לספרנו
"תקות מנחם" ח"א).

סיום הלכות **שביתת עשור** והתחלת הלכות **שביתת יום טוב**
ביום ש"ק פרשת **שמיני** (ג), כ"ט ניסן ערב ר"ח אייר,
הי' תהי' שנת עליון בכל - שנת תבוא עלינו ברכה
שבת שבתון!

א. אפשר לראות קשר **נפלא** בין **שביתת עשור** ויום הכיפורים לפרשת **שמיני**, שבשבת זו שקוראים בתורה את כל פרשת שמיני, מתחילים ומסיימים את הלכות שביתת **עשור**; כפי מה שכתבנו לעיל בסיום על הלכות מילה. מה שכתוב ב"אור התורה" להצ"צ ובשיחות אד"ש בשם ה"כלי יקר" שמעלת יום השמיני שהוא ה"אלף" אותיות "פלא" שקשור עם הקב"ה "אלופו של עולם" שלמעלה מה-ז'. וה-8 שמורה על הגילוי שלמעלה מהטבע וסדר ההשתלשלות, ולכן ביום זה היתה מלמעלה השראת השכינה במשכן. ועד"ז בשבת יש שני ענינים; הדרגה הרגילה של יום השביעי שהוא השלימות של שבעת ימי השבוע, ופנימיות השבת שהיא כמו דרגת השמונה שלמעלה מסדר השתלשלות "שבת שבתון" שזה דומה ליום הכיפורים, וכמבואר בחסידות שזוהי הדרגה שמאירה במנחה דשבת "רעוא דרעיון" – פנימיות הרצון שהיא דרגת פנימיות הכתר שלמעלה מסדר ההשתלשלות, ולכן ע"פ קבלה וחסידות סעודה שלישית (היא באופן של רק טעימה, או למעלה מאכילה כמ"ש היום בפעם השלישית "היום לא תמצואו" שהוא נעלה מאכילה שזוהי דרגת יוהכ"פ "שבת שבתון" שע"ז מבואר בחסידות דרגת "להחיותם ברעב" וזוהי דרגת השמונה בשבת - "שבת שבתון".

עלי עשור!

ב. ויש קשר ל"שמיני" גם לדרגת ה"עשור"; כי הרי ההלכות נקראות שביתת **העשור** וכמו שמביא במאמר הנ"ל באור התורה את דברי ה"כלי יקר" שביום השמיני קשור לגאולה שלמעלה מהטבע וסדר ההשתלשלות ולמשיח שהוא השמיני מ"שמונה נסיכי אדם" ובחז"ל איתא "כינור של ימות משיח בבית המקדש הג', של ח' נימין, והכינור של העולם הבא של 10 נימין כמשי"נ "עלי עשור"³ שמורה על דרגה גבוהה שכוללת ונעלית מעשר הספירות שהיא פנימיות הכתר וזו הדרגה שמאירה ביום הכיפורים שהוא "בעשור לחודש" שהוא לא רק היום העשירי אלא יום העשור שמורה כנ"ל על דרגה נעלית ביותר שכולל כל העשרה ימים והספירות ונעלה מהם. ו"הכלי יקר" מביא שיש לזה קשר עם פרשת **ויהי ביום השמיני**, שאומנם זה היה היום השמיני אבל גם אומרים חז"ל ומובא ברש"י: "אותו היום נטל עשר עטרות" היינו שכלול בו גם הדרגות הנעלית ביותר דרגת ה**עשור** [ובכלי יקר אומר שזוהי דרגת העשר שלמעלה מה-9 גלגלים והסיבה והמסובב של כל הגלגלים הקשורים עם העולם והוא נעלה מהם ביותר – שקאי על הקב"ה, וביוהכ"פ היא ההתאחדות המושלמת עם הקב"ה "ישראל ומלכא בלחודיה".

"תקות" חוט השני²

על סיום הלכות שביתת עשור

סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע ולתאריך.

א. במנחה דשבת – פנימיות השבת – רעוא דרעיון – דרגת השמיני שבת שבתון כיום הכיפורים.

ב. "יום השמיני נטל עשר עטרות" – דרגת עשור יום הכיפורים, כינור דלעת"ל של עשר נימין – "עלי עשור".

בעז"ה יום ג' פרשת תזריע-מצורע ב' אייר, טו"ב לעומר, יום הולדת אדמו"ר המהר"ש – "לכתחילה אריבער!"
הי' תהי' שנת עליון בכל - שנת תבוא עלינו ברכה
סיום הלכות **שביתת יום טוב** והתחלת הלכות **חמץ ומצה**
טו"ב לעומר

א. את הלכות **שביתת יום טוב** למדו בימים הסמוכים לב' אייר וסיימו ביום ב' אייר, יום הולדת אדמו"ר המהר"ש – "לכתחילה אריבער!" (אפ"ל – ב' אייר; אותיות – אריבר או – איבר! ואפשר לראות קשר ביניהם); מדובר כאן על הלכות שביתת **יום טוב**, וביום זה, ב' אייר הספירה דספירת העומר היא, י"ז – טו"ב. ויש קשר בין "טוב" ליום הולדת אדמו"ר המהר"ש, ע"פ הסיפור ב"היום יום" דב' אייר שכשאביו הרבי ה"צמח צדק" בחן את בנו האדמו"ר המהר"ש כשהי' בן 7, וידע **טוב** ("ער האט בעמאכט אזוי גוט") והמלמד שלו מאד התפעל מזה, אמר אביו ה"צמח צדק": "וואס איז די התפעלות אז "תפארת – שבתפארת" מאכט גוט!" [= מה ההתפעלות ש"תפארת שבתפארת" עושה **טוב**!], היינו שידוע טוב), והיינו שאדמו"ר המהר"ש שייך לספירת ה"תפארת שבתפארת" כי נולד בב' אייר שזוהי הספירה אז, ותפארת שבתפארת היא הכי פאר והכי **טוב**. וביום ב' אייר הספירה של ספירת העומר היא **יום טוב** 17 גימטריא **טוב**. והנפלא הוא שביום זה לומדים ומסיימים דוקא את הלכות שביתת **יום טוב**.

ו"טוב" משמעותו מאיר מזוכך ומבהיק, כמו אבנים טובות ומרגליות, שהן מאירות, ואורן זך ומבהיק, שזוהי גם המשמעות ע"פ חסידות של ה"ספירה", מלשון ספיר ויהלום (אור זך ומבהיק) היינו שספירת העומר פועלת זיכוך והארת הנפש הבהמית בכל מידותיה.

ו"טוב", שמשמעותו מאיר, רואים מיד בתחילת הבריאה שנאמר: "וירא אלוקים את האור כי טוב".

וגם "יום" (יום טוב) משמעותו אור כמשי"נ שם בפרשת בראשית: "ויקרא אלוקים לאור יום" [ובנוסח דתחילת הספירה מדגישים את מילת "היום" ע"פ הפסוק: "תספרו 50 יום"].

ו"יום טוב" משמעותו "לכתחילה אריבער" כפולה שגם **יום טוב** משמעותו מאיר ומבהיק ונוגה אור, ומתאים להולדת אדמו"ר המהר"ש כמו שאומר אביו הצ"צ מה הפלא ש"תפארת שבתפארת" עושה **טוב**! [והרי גם פאר ענינו יופי ואור, וכפי שמתבטא בשתי האותיות האחרונות של השורש פאר (ובפרט ע"פ דעת המדקדקים הראשונים שאומרים שבשורש של שלשה אותיות, עיקר השורש הן שתי אותיות והאות השלישית מתחלפת), ובענין זה אפשר לומר – "פאר" – פה יופי ואור].

וזהו ענינו של אדמו"ר המהר"ש לגלות האור בכל דבר – לכתחילה אריבער; ואולי גם אריבער מלשון אור!

"תקות" חוט השני²

על סיום הלכות שביתת יום טוב

- א. הסיום בב' אייר – טו"ב לעומר, והסיום הל' יום טוב.
- ב. תפארת שבתפארת מאכט גוט – טוב.
- ג. תפארת שבתפארת – פאר ויופי, אבנים טובות ומאירות, לכתחילה אריבער, בימי הספירה – מל' ספיר יהלום ואור.
- ד. יום טוב – ומאיר.

³ תהילים צב, ד.

בעז"ה יום ועש"ק פרשת תזריע-מצורע ה' אייר ה' תהי' שנת
עליון בכל - שנת תבוא עלינו ברכה

סיום הלכות חמץ ומצה ונוסח ההגדה והתחלת הלכות שופר סוכה
ולולב

חמץ ומצה עימו בבית

א. את הלכות חמץ ומצה לומדים בתחילת חודש אייר, וענין
חודש אייר שמתעסקים גם עם החמץ וגם עם המצה; בחודש
ניסן דוחים ומבטלים ומשביתים את החמץ, ומתעסקים רק
עם המצה, ובחודש אייר מתעסקים גם עם החמץ וגם עם
המצה וזה שחז"ל אומרים בקשר לקרבן פסח שני: "חמץ
ומצה עמו בבית", (ונפסק בהלכות אלו ברמב"ם), וכפי
המבואר בחסידות; שבפסח, החמץ לגמרי רע ולכן צריכים
לדחותו לגמרי, ואחרי עבודה זו, בחודש השני אייר, יש גם
אפשרות להתעסק ולברר את החמץ, עד ש"בחודש השלישי",
בחג השבועות הקרבן של "שתי הלחם" הם דוקא חמץ; כי
אחרי הבירור של מ"ט ימי הספירה, יש כח כבר גם להתעסק
עם החמץ שנהיה מצוה, באופן שנהיה המצה המיוחדת דחג
זה. ובהשגחה פרטית אנו רואים שבתחילת אייר בשנה זו
לומדים הלכות חמץ ומצה [שאמנם הכוונה היא לאיסור חמץ
ומצות אכילת מצה, אבל גם אפשר לומר שמתעסקים עם
החמץ והמצה].

לעת"ל ה"חמץ" יהפך ל"צמח" וגאולת המשיח

ב. התחילו את הלכות חמץ ומצה ביום ב' אייר שהוא יום
ההולדת של הרבי המהר"ש שאמר וענינו הוא "לכתחילה
אריבער", כפי שאומר כ"ק אד"ש מה"מ, וגם בענין חמץ ומצה
ישנו הענין ד"לכתחילה אריבער";

כידוע הסיפור ביום ב' ניסן תרכ"ו לפני ההסתלקות של הצ"צ
קרא לאדמו"ר הרש"ב נ"ע שהיה אז ילד בן 5, ונתן לו מטבע
לצדקה, ואמר לו "מחצית (השקל)", במילה זו הצ' באמצע,
והאותיות הסמוכות לצ' הן ח' י', היינו שאם קרובים
ומתקרבים לצדיק אז הוא חי, והאותיות הרחוקות הן מ' ת';
היינו שאם מתרחקים מהצדיק אז הוא היפך החיים.
ז.א. שהצ' מסמל את הצדיק, שצריכים להתקרב אליו ולא
להתרחק.

ועפ"ז נוכל לומר, שזהו הרמז גם במילים ובאותיות ח'מ'ץ'
ומ'צ'ה';

במילה חמץ ה"צ"י לבסוף; היינו שמדובר בא' שמשאיר את
הצדיק לסוף, היינו שהולך אחר תאוות ליבו, ולבסוף
בהתבגרותו בא לצדיק לחפש עצה ותיקון. היינו שבהתחלה חס'
ליבו (האותיות הראשונות של חמ"ץ) בתאוות היצר ולבסוף בא
אל הצדיק בשביל התיקון, הוא החמ"ץ את ההזדמנות; ז.א.
הוא לא החמ"ץ את ההזדמנות כי שערי תשובה תמיד פתוחים,
אבל ההזדמנות שהיתה לו בצעירותו לעסוק בתומ"צ
ובהתקשרות לצדיק, בכל המרץ, הוא החמ"ץ ואיחר אותה ע"ד
מאמר חז"ל "מצוה הבאה לידך אל תחמיצנה!"

[ואפשר לראות עוד קשר בין המילה "חמץ" לתאוות היצר, ע"פ
דברי הגמרא ומבואר בתניא ע"ד עשיית החשבון שהאדם
ימאס בתאוות עולם הזה; "אישה חמת מלאה צואה" – ר"ת
חמ"ץ, ומכל תאוות עוה"ז "הכל נעשה חמת מלאה צואה" –
היינו שתאוות עוה"ז נעשים חמ"ץ הבזוי].

ומה צריך להיות – "מצה"; היינו שהצדיק באמצע; שהצדיק
נמצא במרכז ענינו וכל ענינו שקשור ובטל לצדיק. שאלו הם
האותיות שלפני ואחרי הצ' מ'-ה' שמשמעותם מ"ה וביטול,
כנאמר "ונחנו מה", היינו הביטול לצדיק. וזהו המצב הטוב
והאידיאלי.

והיעוד הוא שיהיה "איתהפכא חשוכא לנהורא ומרירו
למיתקא"; לא רק דחיית וביטול החושך, "ואת רוח הטומאה
אעביר מן הארץ", אלא הפיכת החושך עצמו לאור. שזהו היעוד
שיהיה לעתיד לבוא, ואז ה"חמץ" יהפך (האותיות מהסוף
להתחלה) ל"צמח", שמשמעותו משיח ע"ד הנאמר: "הנני
מביא לכם את עבדי צמח" ז.א. שהחמץ – תכלית הרע, נהפך
לצמח, תכלית הטוב – משיח וצמיחת הגאולה, היינו שלא רק
שדוחים את הרע ומבטלים אותו, אלא שהופכים אותו לתכלית
הטוב – "לכתחילה אריבער!": שביום זה התחילו את הלכות
חמץ ומצה.

ובמילה "צמ"ח" – הצ' היא בהתחלה; היינו שכאן מדובר
ביהודי שלא רק שמתמסר ומתבטל לצדיק, אלא שכל ענינו
היא ההתקשרות והתאחדות עם הצדיק, ואחרי זה באות
האותיות מ' ח' וכפי שכתוב בספרים שמי' ח' – 48 גימטריא
חי"ל, ע"פ הפסוק הנאמר על הגאולה "וישראל עושה חיל"
שזהו ענין "לכתחילה אריבער"! מהמילה חמץ. [וכ"ק אד"ש
מה"מ אומר בשיחות שה"לכתחילה אריבער!" הכי גדול
ותכליתי הוא המשיח והגאולה!]

[הגעתי להנ"ל בא' ממחזורי לימוד הרמב"ם הראשונים,
שסיימו בערב ראש השנה את הלכות חמץ ומצה, ומלבד הקשר
של פסח – "ראש לרגלים" לראש השנה, יש כנ"ל אולי קשר בין
חמץ ל"צמח", שערב ר"ה הוא יום ההולדת של האדמו"ר
ה"צמח צדק" ו"צמח" גימטריא "של שמו מנחם" (ו"צדק" –
גימטריא – מענדל)].

חמץ ומצה – גאולה וביטול

ג. בחו"ל למדו הלכות חמץ ומצה בפרשת תזריע-מצורע. בהן
לומדים ע"ד נגעי הצרעת שבאים על דיבור לשון הרע, והתיקון
וטהרת המצורע.

ויש לקשר זאת עם חמץ ומצה שמורים על גאולה והתנשאות
ועונה וביטול וגם בטהרת המצורע לוקחים למיטהר "עץ ארז
ושני תולעת ואזוב"⁴ ואומר ע"ז רש"י⁵: "ועץ ארז. לפי שהנגעים
באין על גסות הרוח. (ודיבור לשון הרע בא בגלל גסות הרוח
שלא מחשיב ומזלזל באחרים). ושני תולעת ואזוב. מה תקנתו
ויתרפא, ישפיל עצמו מגאוותו כתולעת וכאזוב". [ואולי גם
הציפורים הטהורות, הן הבטלות ועדינות מבין בעלי החיים].
ממש הענין של חמץ ומצה

אחדות ישראל ע"י מצה וביטול

ד. בארה"ק קראו בשבוע שלמדו את הלכות חמץ ומצה את
פרשת אחרי קדושים, ובפרשת קדושים נאמר⁶: "ואהבת לרעך
כמוך", ומצות אהבת ישראל קשורה עם הלכות חמץ ומצה;

⁴ מצורע יד, ד.

⁵ ערכין טו, ב. תנחומא ג' וד'. ילקו"ש תנק"ט.

⁶ קדושים יט-חי.

חמץ מורה על התנשאות ישות וגאווה, ומצה מורה על ביטול וענוה ואי התנשאות וגאווה, שעייכ יכולה להיות אהבת ישראל שלימה ואמיתית משא"כ כשיש לו גאווה והתנשאות.

"תקות" חוט השני"²

על סיום הל' חמץ ומצה

- א. בחודש אייר ופסח שני חמץ ומצה עמו בבית – בירור החמץ.
- ב. חמץ ומצה סיימו בב' אייר – לכתחילה אריבער! – ה"חמץ" לעת"ל יהפך ל"צמח" – משיח וגאולה.
- ג. חמץ ומצה – גאווה וביטול וכן דיבור לשה"ר וטהרת המצורה.
- ד. בארה"ק לומדים בפרשת אחרי קדושים, שנאמר "ואהבת לרעך כמוך" – אחדות ע"י ביטול הישות, ומצה – ביטול.

אחדות ישראל

א. בקשר למ"ש בסיום על הלכות עירובין ושקלים – ענין אהבת ואחדות ישראל – וקשור לפרשתנו "קדושים" בה נאמר מצות "ואהבת לרעך כמוך", כדאי לספר ; כשהכריז כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שיל"ו ב-10 ה"מבצעים" ע"י "מבצע אהבת ישראל" בשנים הראשונות אמר "אהבת ישראל" לאחר תקופה אמר שלא מספיק אהבת ישראל (שהכוונה אהבת הזולת) אלא צריך להיות גם "אחדות ישראל", (להרגיש שהזולת מאוחד איתו וכל עם ישראל גוף א'), וכשמנה בכל התועדות את כל ה-10 מבצעים, אמר: "אהבת ישראל – אחדות ישראל!" ופעם אמר שיש כאלה שתואנה הם מבקשים וטוענים, מה המקור ל"אחדות ישראל"; אהבת ישראל הוא ציווי מפורש בתורה, בפרשתנו קדושים: "ואהבת לרעך כמוך"⁷ ומאיפה החיוב לאחדות!?

וכ"ק אד"ש ענה שזהו ירושלמי מפורש במסכת נדרים⁸, שאם אדם חתך בידו משהו, וקרה שפגע בידו את היד השניה, האם יעלה על הדעת שהיד שנפגעה תחזיר ליד שפגעה, וזו דוגמה שהירושלמי מביא לאהבת ישראל, אומר אד"ש שזה מורה מפורש שהירושלמי רואה באהבת ישראל – אחדות ישראל כי הם גוף אחד.

ובמשך שנים האמנתי לרבי, אבל אח"כ הרבי אמר שכשמצטט גמ' לא לקבל באמונה, אלא לעיין ולראות בפנים, ולכן הסתכלתי בהקשר למה אומר זאת הירושלמי, ומה הקשר לנדרים?

וראייתי ששם במשנה מדובר באדם שעשה קונם והדיר חברו שלא יהנה ממנו. ומכיון שנדרים הם דבר לא טוב, לכן חכמים עוזרים לו למצוא "פתח חרטה" להתיר את נדרו, ומסבירים את חשיבות אהבת ישראל, וחומר הלאו של "לא תשנא את אחיך בלבבך ולא תקום ולא תטור" (גם הם פסוקים מפרשתנו קדושים) ואפילו כשחברו פגע בו, ומסבירים שאילו הי' יודע ומבין זאת מקודם לא הי' נודר. וא' הדוגמאות שהגמ' בירושלמי מביאה להסביר זאת, את המשל הנ"ל משתי ידים של אדם א', רואים מפורש שאהבת ישראל היא רגש של אחדות!

וכנראה למצות ולהבין את תכלית אהבת ואחדות ישראל, צריכים להגיע לתלמוד ירושלמי, אור נעלה – אור ישר!

לא לצער שום יהודי!

ב. ועוד ענין באהבת ישראל שלומדים דווקא מהירושלמי!

(שמעתי ב"שביעי של פסח" מהרה"ת ישעי' זס"א שיחי' וילהלם): הגמ' מספרת על רבי פינחס בן יאיר שהלך לקיים מצות פדיון שבויים, והי' שם נהר גדול מלא מים על גדותיו שהפריע לעבור, ורבי פינחס בן יאיר אמר: "גינאי (שם הנהר) חלוק לי מימין!" והנהר נבקע, ורפ"ב עבר בו, ואח"כ עבר השמש שלו, ואח"כ ביקש רפ"ב שהנהר ישאר בקוע גם לעוד יהודי שהי' צריך להעביר החיטים שלו, והוא עבר ואח"כ ביקש גם עבור סוחר גוי ששמעאלי שהלך איתם, והוא עבר (כדי שלא יאמרו "וכי כך עושין לבני לויה"!). ואח"כ בקשו גם התלמידים של רפ"ב לעבור, והוא התנה איתם כדלקמן. כך סיפר הרב וילהלם בקשר לשביעי של פסח, שהגמ' אומרת שם שגדול כמו של רפ"ב כמשה רבנו וששים רבוא שאצלהם נקבע הים.

ובדקתי זאת בגמ', זה כתוב במס' חולין (ז,א), כל פרטי הסיפור מלבד החלק האחרון עם תלמידי רפ"ב, ובקשתי ממנו לברר המקור, והרב וילהלם מצא שענין התלמידים שרצו לעבור כתוב בגמ' בירושלמי (מס' דמאי פ"א ה"ג) ושם כתוב דבר מדהים: שהתלמידים אמרו לרפ"ב: (שהלך לבית ועד לביהמ"ד ללמוד תורה) "יכולין אנו לעבור?" ואמר להם (בזה"ל): "מאן דידיע בנפשיה דלא אקיל לבר נש מן ישראל מן יומי, יעבור ולא מנכה!" ומתרגם שם ה"פני משה": "ושאלו תלמידיו אם הם יכולים ג"כ לעבור? והשיב להם: "מי שיודע בנפשו שלא עשה שום רעה ולא ביזה לבר ישראל מימיו, הוא יעבור ולא יינזק, ואם לאו לא יעבור!"

שוב רואים, שמיצוי ענין אהבת ישראל בתכלית הוא דווקא בתלמוד ירושלמי!...

"להחיותם ברעב!"

בקשר לכתב בגליון על יום הכיפורים ;

סיפר לי הרה"ח ר' משה אהרן ע"ה גייסינסקי מזקני החסידים חסיד נלבב ירא שמים ולמדן והי' כל שנה מתפלל שליח ציבור ביום הכיפורים בבית הכנסת של הרב הארליג ע"ה (ברחוב פרעזידענט ע"י נוסטרנד).

בא' השנים חלה באולקוס ועבר ניתוח ר"ל וחתכו חלק מהמעיים, והרופאים ציוו לו שחייב לאכול כל כמה שעות ואסור לו לצום כי זה פיקוח נפש (ובוודאי לא יוכל להתפלל לפני העמוד).

בערב יום כיפור הלך לכ"ק אד"ש לקבל לעקאה ואמר לאד"ש: "איך האב מוירא פון דער תענית..." -] אני מפחד מהתענית (שלא יתענה)) ואמר לו אד"ש: "וועט זיין להחיותם ברעב!" -] "יהי להחיותם ברעב!"

וב"ה הי' מופת, באותה שנה צם מצויין יותר טוב משאר השנים וגם התפלל התפילות לפני העמוד. וכך ג' הי' בשנים הבאות, למעלה מדרך הטבע.

לעילוי נשמת

אברהם בן יעקב ע"ה הלוי

נפטר ט' אייר ה'תשמ"ו

שיחי' מליץ טוב עבור בני משפחתו שיחיו להצלחה רבה בכל העניינים בגשמיות וברוחניות מתוך הרחבה בריאות ושמחה ונחת מכל יו"ח ויקויים בו הקיצו ורננו שוכני עפר ויזכו לקבלת פני המלך המשיח והגאולה השלימה מיי"ד ממ"ש נאו! נדפס ע"י בני משפחתו שיחיו

(דברים שנאמרו בסעודות סיומי הרמב"ם בביהכ"ס וביהמ"ד ליובאוויטש - 770 - בית משיח)

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

⁷ קדושים יט, ח"י (וי"ל, י"ט – יום טוב – כשיש אהבה וח"י בזה)
⁸ ירושלמי פ"ט הי"ד.